

Поклик віків

Михайль Семенко

Зве мене до сталевих окреслів і бетонних мостів,
До ланцюжних перил і камінних барикад,
Прийме мене в свою пащу беззлюбний, байдужий гнів,
І стане доля безсило круг — спаяний — розмикать.

І чорні димарі розмалювали небо пекельним змістом,
Принадним лісом підкреслюють краєвид.
Ритмічні птиці, розсипаючи сліпучу сталь над містом,
Бажають ефір, позбавлений метафізики, розломить.

Звуть мене залізні гамори і безугавні гомони
Великих натовпів, що рухають під бетоновим захистом.
Звуть мене поеми, де не хвилюють душу спомини,
Де всі інтереси й заміри перетнулися навхрест.